

IDEGENBEN

Hullámló szürkék hátán
éző, parányi virág.
Győz az idő: suta látvány
nézni a távolodó karikát.

Erdők, rétek kincstáraiból
csak ennyi maradt.
Hogyan is volt? ím a magasba hajolt,
s darabokra szakadt.

Szára üveggént zengett,
zengette a lélek alól
kisülvöltő szél s a lehellet
a test barlangjaiból.

A magasba hajolt, s darabokra szakadt,
hullámló szürkék hátán
roncsát tüzesíti a nap,
roncsára vigyáz a szivárvány.

Roncsára telepszik a fáradt
szem, ha a rettenetes
szépségek előtt — rémült kölyök-állat —
vackok fele les.

Erdők, rétek kincstáraiból
csak ennyi maradt,
de erőtlen lángjaitól
izzik most a piros virradat.

De erőtlen szirmai közt
rejtőzik a föld meg az ég,
mint kagyló héjai közt,
mint vértjei közt a vitéz.

CSORBA GYÖZŐ

NE HIGGYÉTEK, MERT ITT ÉLEK...

Ne higgyétek, mert itt élek,
s mert kenyerem van, kalácsom,
mert moziban csillag-képek,
aranyló díszek a rácson,
ne higgyétek, megérintett
a hamis fény, irgalmatlan,
szívemnek mindvégig intett
az igaz tűz, halhatatlan.

Mert józan fővel a bankok
árnyában tanyát üt a lét,
ne olvassatok rám rangot,
tőkés fölényt. Biz'ma is lép
lelkem az álmok útjára,
ma is szolgálom a roppant úr,
és úgy ismerem bújára,
mint aki csúfot el nem tűr.

Ne higgyétek, hogy eltorzult
lantom és nincsen oltárom.
Hízott sikerek közt zordult
a könny, mégis igazságom.
Nem pislogok a szegényre
az érzélgőség göggjével.
Nem taposok dermedt tényre,
az érdekek hiába érvel.

Zarándok vagyok, emberek
erdejében üdv és bánat.
Ház-vadonban lélek-keret,
dala az örök világnak.
Mi sivár, sivár mindenütt,
mi jó, itt is jó, villanás.
Hol szívós éltem, hol elnyűtt,
erős s gyenge, sosem csalás.

Ne higgyétek, mert itt élek,
álmatlanul és pihenten,
végzetemben el nem mélyed,
amiért egykor szenvedtem.
Hajnalom bezzeg nem feledt,
s el nem feledtem hajnalom.
Versem hajnalban ébredett,
s megvilágítja alkonyom.

Cleveland, Ohio, U. S. A.

REMÉNYI JÓZSEF